

Antonio C. Guijosa

CSAK EGY MÉTER TÁVOLSÁG

„Mindnyájan azt hisszük, hogy hazugsággal ki tudunk me-
nekülni ebből, de az élet nem engedi.”
(Utazás az éjszakába, Eugene O’Neil)

A test mindent számontart.”
(Bessel Van Der Kolk)

*Köszönet Graciela Huescának és Carmen Garcíának, akik hittek abban, hogy
érdemes ezt az ötletet elővenni az asztalfiókból, és Beatriz Grimaldosnak, Ana
Mayonak, Muriel Sáncheznek és Camila Viyuelanak, akik testet és életet adtak
az ötletnek.*

SZEREPLŐK:

KÓRUS
SOFÍA
INMA
PAULA
PSZICHOLÓGUS

*A szövegben megjelennek olyan mondatok, amelyek szexuálisan bántalmazott
gyermek tanúvallomásaiban hangoztak el.*

*Ha nincs kimondottan jelölve a párbeszédben, a rendezés dönti el a replikák el-
osztását a színésznők és/vagy színészek között. A mondat előtti kötőjelek – és
pontok • egy lehetséges váltást jeleznek. A színészek közötti váltás csak arra
szolgál, hogy hangsúlyozza a szövegblokkok közötti váltást. A slash / azt jelzi,
hogy el kell kezdeni a következő replikát (félbeszakítják egymást vagy egyszerre*

* Vas István fordítása

** Kós Judit fordítása

beszélnek). Ha két vagy három replika egy soron belül, nagy térközzel elválasztva jelenik meg, akkor azokat egyszerre kell mondani. Például a harmadik jelenetben: „örömök” és „gondolatok”. A térköz azt jelzi, hogy valamilyen váltás következik a szövegblokkok között. A szöveg bekezdéseinek behúzása a narrációs szint változását jelzi.

I. ELŐSZÖR CSAK NEM ÉRTED

Tengerzúgás.

- Az első, amit meg kell érteni, az az elszemélytelenedés.
- Ismétlem.
- Elszemélytelenedés.
- Nem fogják megérteni.
- Olyan ez, egyszerűen megfogalmazva, mintha csak félig érzékelnéd a dolgokat.
- mintha lenne benned egy gát,
- kevésbé hatnak rád;
- egyszerűen érzéketlen vagy.
- Nem, igazából nem arról van szó, hogy ne éreznéd őket, hanem inkább arról, hogy kívülről, egyes szám harmadik személyben éled meg. Mintha ezek a dolgok nem ugyanazzal az emberrel történnének meg, hanem valaki mással, aki egy méter távolságra van
- ...még ha tudod is, hogy ez a valaki te vagy.
- Nem lep meg, hogy nem értik.
- Például: egy nő a tengerparton,
- egy háborgó tenger partján,
- egy hosszan elnyúló tengerpart, szinte teljesen kihalt.
- Vöröslő alkonyi ég. Egy nő nézi a tenger horizontját, miközben a nemrég megkezdett alma utolsó darabkáját tartja a kezében
- A feje lehajtva, nem néz sehová, nem gondol semmire.
- Első ránézésre azt mondhatnánk, hogy békés.
- Egy elszemélytelenedett nő nem *élné át* ezt a pillanatot,
- nem érzékelné teljességében.
- Bizonyos értelemben egyszerre lenne szereplő és tanú.
- Akár azt is gondolhatná, hogy ezt az egészet egy teljesen ismeretlen személy éli meg. Látná magát kívülről a jelenetben: a part, a hullámok, a szellő és a darabka alma, amire olyan gonddal ügyel, és azt gondolná:

- jó itt lenni, nyugalomban, békében.
- De a békét nem érezné, a békéje szintén egy méter távolságra van tőle, és nem képes tökéletesen átérezni azt, nem képes sajátjának érezni.
- És ekkor megszólal a telefon, és olyan, mint amikor az a kép leesett a falról.
- Baricco*. Novecento. A kép évek óta ott van, senki nem csinál vele semmit, és akkor egy nap, a semmiből egyszer csak leesik a falról. Puff!
- A semmiből?
- Puff!
- Ő azt mondja...
- (Baricco)
- ...azt mondja, hogy olyan, mint felébredni és már tudni, hogy nem szeretted azt a nőt. Puff!
- Mint látni egy elsuhanó vonatot, és azt gondolni: „el kell mennem innen”. Puff!
- De ez a nő nem egy Baricco-szereplő.
- Az ő története nem szép.
- Ő már nagyon régen megfedkezett a zenéről.
- És bár a tengeren kezdődik...
- Mindig is azt gondoltam, hogy a tengernek van valami köze az anyához.
- Az anyához?
- Igen, az „anya” a fogalmához; általánosságban véve. Anya. Tenger. Mind-egy, hagyjuk.
- ...bár a története a tengeren kezdődik, senki sem látja előre Amerikát, hogy odaugorjon, épp azelőtt, mielőtt felfedeznék.
- Hát, ha nem is egy Amerikát, de valamit ő is felfedez. Egy emléket.
- Egy emléket? Hogy lehet felfedezni egy emléket?
- Nem tudom, de ennek a történetnek a kezdete egy emlék felfedezése.
- Csörög a telefon. A nő, aki nem egy Baricco-szereplő, átteszi a másik kezébe a kést, amivel az almát vágta, és felveszi a telefont...
- ... a testvére van a vonalban.
- A húga. Akit imád. Ha néha visszatér a faluba, az elsősorban azért van, hogy őt láthassa.
- A húga. Telefon. Nagyon gyorsan beszél, sok mindent mond. Rengeteg mindent. Megáll. Azt mondja: terhes vagyok.

* Alessandro Baricco, olasz író.

- A húgod elmondja neked, hogy terhes, és elképesztően boldognak tűnik.
- És anélkül, hogy tudnád, miért, te, aki eddig úgy tűnt, mintha békés lennél, remegni kezdesz.
- De a húgod nem hagyja abba a beszédet, és elmondja, hányadikban van, hogy mikorra van kiírva, és hogy egyedül fogja nevelni, de minden nagyon jó lesz, és, hogy nagyon boldog... és, hogy kislány.
- És akkor valami a gyomrodba hasít.
- Valami, ami nem félelem, de ahhoz hasonló.
- Kislány.
- Egy kicsi lány. Egy kicsi lány a te családotban. A te otthonodban.
- És valami elpattan. Puff! És emlékszel.
- Emlékszel. Honnan jött elő ez az emlék? Ez tényleg egy emlék?
- Most valami más, ami nem félelem, aminek semmi köze a félelemhez, eluralkodik rajtad.
- Csönd. Hullámok.
- Inma...
- A húgod szólít. Inma.
- Inma. Ott vagy még?
- És lerakod. Mert rájössz, hogy nem vagy ott, nagyon régóta nem vagy ott.
- És mert nem érted, hogy honnan jön ez az emlék – ezek az emlékek, mert több is van belőlük, rengeteg, több mint amennyit meg tudsz emészteni –.
- És nem érted, hogyan felejthetted el valami ilyesmit.

- A nő a tengerben elengedi a telefont, és sétálni kezd.
- De nem érzi, ahogy a hullámok a lábait csapdossák, nem érzékeli a hideget.
- Látja magát, ahogy elengedi a telefont, és sétálni kezd. Látja, ahogy a hullámok a lábait csapdossák, szinte a derekáig érnek.
- Arra gondol, hogy ezt a nőt, aki ő, bármelyik pillanatban elragadhatják ezek a hullámok.
- De őt nem. Ő nincs ott. Nincs ebben a testben.
- És mivel nincs ott, arra gondol, hogy a vágás sem lehet túl fájdalmas.
- De ebben téved. Az első vágás magához téríti. És fáj.

- A fájdalom az övé, csak az övé. Ő a fájdalom. Jelen lesz a fájdalomban. És megismétli a másik karon. Hosszanti vágások, szétroncsolva az ereket. És aztán semmi. Csak vér.
- És engedi, hogy teljen az idő.
- Míg a tenger ölen vöröslő foltba nem zuhan.
- Míg újra el nem múlik, hogy érez.
- Míg azt nem gondolhatja „már vége. Már elmúlt”.
- „Már vége. Már nem számít.”

II. EZÚTTAL NE

- Ez abszurd. Ez az egész nagyon abszurd. Miért csinálta ezt?
- Mit miért csinált? Az ígéretet?
- Igen.
- Hát, az emberek néha csinálnak dolgokat anélkül, hogy tudnák az okát.
- És ez nem azt jelenti, hogy ne lenne oka, csak azt, hogy... hát hogy... egyszerűen nem tudod, mi az.
- De hát akkor... van oka.
- Nem feltétlenül *szükséges*, hogy legyen.
- Ha nincsen oka, akkor bármi mást is megígérhetett volna, vagy akár semmit sem.
- Bocsi, de ez az egész az ígérettel...?
- Tudod, ez a két férfi, a mentősök, megérkeznek futva, meglátják a srácot...
- Milyen srácot?
- Nem tudom, egy srácot, azt, aki megtalálta a nőt.
- Kihúzta a vízből, hívta a mentőt, végig ott volt. Csak tizenöt éves.
- Ja, így már megvan.
- Megérkeznek, meglátják a srácot, a nőt is meglátják. Miközben felemelik, egyfolytában kérdéseket tesznek fel.
- Mióta eszméletlen? Fogyasztott drogot? Alkoholt?
- A srác összevissza válaszol: nem régóta, két perce. Három. Nem tudom, én csak azt láttam, hogy elesett, és odafutottam...
- A hordágyra fektetik. Nyomókötés az egyik karon. Majd a másikon. Elállítják a vérzést.
- De minden csupa vér.
- Véres a homok,
- a hordágy,

- a fiú ruhája.
 - De a mentőautó nem, a mentőautók nem szoktak véresek lenni. A kórházba kell érni.
 - Úgyhogy minden sietve történik.
 - Sietve rögzítik a hordágyra, sietve nyitják az ajtókat, sietve teszik be a kocsiba és zárják rá az ajtót.
 - És akkor, pontosan akkor. Egyszerűen semmi értelme.
 - Minek?
 - Mielőtt elmenne, a srác – annyira ártatlan –
 - Megkérdezte/
 - Szinte öntudatlanul.
 - Megkérdezte:
 - Életben marad?
 - És az egyik mentős, az idősebb, rábámult.
 - De figyi, nem az van, hogy sietnek?
 - Bámulja, meredten bámulja, mintha a srácot bámulva valami mást is látna: ez a nő a barátod?
 - Nem. Nem ismerem, de...
 - Csend. Csak egy másodperc.
 - Gyere már, baszki, be kell érni a kórházba.
 - Akkor odament hozzá, a sráchoz. A vállára tette a kezét. „Köszönöm.” És rámosolyog. A kollégája még sohasem látta őt így mosolyogni.
 - Mire a fiú: életben marad?
 - Meglátod majd, hogy igen. A szavamat adom rá.
 - Miért? Miért csinálta ezt? Nem tudja, hogy nem ígérünk ilyeneket?
 - Oké, én láttam az összes évadot a *Doktor House*ből, a *Grace Klinikából*, a *Vészhelyzetből*, a *Hospital Valle norteből*, és mindenki, de az égegyadta világon mindenki tudja, hogy az orvosok soha nem ígérnek meg semmit. Soha.
 - Ugye, hogy abszurd? Miért csinálta?
 - A srác, aki megtalálta, szintén tudja, hogy ilyen ígéreteket nem tesznek. Ezért amikor elköszön a mentősöktől, azt gondolja, ha mégis megígérték, akkor tényleg életben fog maradni, biztosan. El van intézve. És amikor elmennek, ő ott marad a parton, és úgy érzi, hogy valami fontosat tett, hősnek érzi magát. Nem tudom, talán ezért.

• ...de nincs elintézve, épp ellenkezőleg... meg fog halni... mindketten tudják... az is, amelyik vezet... úgyhogy sietni kell, rohanni, mint az őrült... egy mocsok szar úton... már hány éve, hogy nem javítják meg ezeket az

utakat?... vérre van szüksége... a kórházba kell érni... nem akarják, hogy telefonon kelljen megmondani... sajnálom... telefonálni és megmondani... minden tőlünk telhető meg tettünk... és közben meg, ez is abszurd... mindketten ott vannak a mentőben, és egymáshoz sem szólnak... teljesen abszurd... sietni és semmit sem tenni... nem lehet semmit sem tenni... mit lehet tenni... várni... feszülten figyelni... figyelmen kívül hagyni a másik vádaskodó pillantásait... ő még nem érti... még túl fiatal, de majd megérti...

- várni... feszülten figyelni... a vérnyomása?... 7/3... vonakodva mondja... 7/3... csak ne essen lejjebb, csak ne essen lejjebb... ha lejjebb esik, beköti az infúziót... semmit se használ... oké, semmit se használ, de évek óta így csinálják, baja nem lesz tőle... merre járnak?... még kurva sok van hátra... vérnyomás?... nyugodj meg... a fiatalabb azt kérdezi tőle: valami baj van?... semmi bajom, mi bajom lenne...
- várni... feszülten figyelni... figyelmen kívül hagyni a másikat... kinézni az ablakon... gyorsan mennek... nem olyan gyorsan... elég gyorsan az út állapotához képest... vérnyomás, 7/3... fújni egyet... várni... láttad a mecszet?... melyiket?... mi az, hogy melyiket, basszus?... nem, nem láttam... tuti?... azt mondja, nem látta... és megkérdezi: jól csináltad meg a kötést?... menj a faszomba... oké, bocs...
- ...és megint csend. Vagyis a sziréna... de azonkívül csend... aztán autók... egyre több autó... már az országúton vannak... gyerünk, gyerünk... most már gyorsan mennek... most már tényleg gyorsan mennek... hirtelen rántás a kormányon... idióta ez?... nem látja, hogy ez egy kibaszott szirénázó mentőautó?... rohanni, falni a kilométereket, várni, feszülten figyelni... gyerünk, gyerünk... csak meg ne álljon a szíve... nyugalom... ellenőrzi a kötést, amit ő tett rá... rendben, jól kötötte be... de még így is veszít vért, ez elkerülhetetlen... a vérnyomás?... 6/3... 6/3, baszki...
- ...várni, feszülten figyelni... csak meg ne álljon a szíve... feszülten figyelni, imádkozni... imádkozni?... vagy mormolni valamit, mint egy litániát... várni, megnézni a jeleket... már közel járnak... innen már nincs sok... gyerünk, gyerünk...

- Nem értem, hogy mi bajod.
- Mi van?
- A fiatalabb azt mondja: mi van veled, úgy viselkedsz, mintha valami rokonod volna.
- Nem értelek.
- Soha életedben nem is láttad őt.

- És?
- Ha meghal, hát meghal. Kit érdekel?
- Hallgass már, na!
- Ahogy akarod, biztosan valami idióta lehet; vagy egyszerűen csak gyáva.
- Befognád végre?
- Mi van? Most mit mondtam?
- Faszságokat.
- Nem, te vagy az, aki faszságokat beszélsz.
- Hagyjál már békén!
- Oké, persze.

- Felébred.
- Kicsoda?
- A nő a hordágyon felébred. Alig egy másodpercre. Megmozdul a feje.
- Furcsa sípoló hangot hallat.
- Ne beszélj, ne beszélj!
- (Mindketten fölé ugranak.)*
- Ne beszélj! Lélegezz! Itt vagyunk.
- Félnék. A nő. A mentősök. Ahogy találkozik a tekintetük. Nagyon félnék.
- *(A nő)* hát ez nem lehet igaz. Itt vagyok két vadidegennel egy kereken guruló fémdobozban.
- *(A fiatalabb)* sajnálja. Amikor találkozik a tekintetük. Sajnálatot érez. Mi történhetett vele? Ahogy belenéz a szemébe, nem is tűnik gyávának.
- Egy emlék. *(Az idősebb)* Amikor találkozik a tekintetük. Flash back. Egy emlék. Soha nem volt még ennyire éles.
- Mindjárt ott vagyunk,
- mindjárt ott vagyunk,
- mindjárt ott vagyunk.
- Hallod ezt? Ez egy másik mentőautó, mindjárt megérkezünk. Hallod?
- De nem. Nem hallja. Csak egy pillanat volt.
- Megérkeznek.
- Olyan, mint a filmekben: megérkeznek a kórházba, ajtók nyílnak, futás a folyosón, egy kórterem. Ott van az ügyeletes doktornő. Elmondanak neki mindent: a vágásokat, a kötést, a vérnyomást, hogy mennyi ideje eszméletlen.
- A doktornő gyors. Beköti az infúziót, felakasztja a zacskót. Első vérátömlesztés. Reagál. A pulzus lassul, a vérnyomás nő. Még egy zacskó. Második vérátömlesztés. Ez már sokkal jobban megy.

- A mentősök végignézik. Az idősebb, mintha hipnotizálták volna, a doktornő minden mozdulatát követi. A fiatalabb a doktornőt bámulja – tetszik neki, miért pont most jut ez az eszébe? –

- És ott maradnak, hosszú percekig. Bámulva ezt a műveletet, ami tulajdonképpen rutinszerű. Addig, amíg a nő fel nem ébred, és stabil nem lesz.

- A doktornő elmagyarázza neki, hogy hol van, megkéri, hogy maradjon nyugodt, próbáljon relaxálni, pihenni. Aztán elkezdli leszedni az egyik kötést.

- Űristen! Teljesen szétroncsolódott.

- A nőt nézi. Újra befedi a sebet. Tamponál. Kitisztítja és megint szorítja. Körbenéz, és ekkor ezt mondja...

- Hívjátok a sebészt! Ezt azonnal össze kell varrni.

- A sebész a műtőben van.

- Ne szórakozz velem!

- Az idősebb nyugtalankodik, ide-oda mászkál a folyosón.

- Meddig lesz bent?

- Nem lehet tudni. Senki sem tudja.

- A doktornő kinyit egy dobozt, tűt és cérnát vesz elő. A pácienshez beszél. Muszáj lesz nyugton maradnod. Lehet, hogy ez most fájni fog. És elkezdli összevarrni az eret.

- Iszonyatosan koncentrál, pontos mozdulatokkal dolgozik, nincs egy fölösleges rezdülése. Eltávolítja a nyomóköteget, tamponál, varr, tisztít. Hiperpontos.

- A páciens nem panaszkodik, oda se néz. A fejét a fehér fal felé fordítja.

- Leveszi a másik kötést, varr, tisztít. Kész.

- És elmegy. Kell neki pár perc.

- Elmegy a két mentős között, és egyikük sem gondolná, egy pillanatra sem, hogy a doktornő még soha nem csinált ilyesmit azelőtt.

- A fiatalabb odamegy a másikhoz, megveregeti a hátát:

- Na... remélem, megnyugodtál. Végül betartottad az ígéretedet.

- De az az igazság, hogy hiába könnyebbült meg... nem, egyáltalán nem nyugodt.

- Másnap.
- Kórházi szoba.
- Egy nő. Az, aki felvágta az ereit a tengerparton.
- Egy férfi érkezik a folyosó felől, az ajtóból beköszön, kérdezi, hogy bejöhete. Nem kap választ, de nem is küldik el. Szóval belép, de épp csak

annyira, hogy be tudja maga mögött csukni az ajtót. Elnézést kér, bemutatkozik.

- Ez az egyik a mentősök közül: az idősebb.
- Megint elnézést kér. Idegesen babrál valamivel a zsebében.
- Most neki kell beszélnie, előhozakodni, megmagyarázni, hogy miért jött. Szedd össze magad!
- De érzi, hogy nagyon furcsa ez a helyzet. Hogy ez a nő egyáltalán nem ismeri. Vajon mit gondolhat?
- Az idő közben telik, ő meg hülyén érzi magát. Szóval elhatározza magát. Végre.
- Kivesz a zsebéből egy doboz tablettát.

• Barbiturátok. Nagyon erős altató. Illegális lenne odaadnom neked, ezért csuktam be az ajtót, bár tulajdonképpen fel is jelenthetsz. Semmi köze a kezeléshez vagy a felépülésedhez. Ez rólam szól.

A fiam ugyanazt tette, mint te. Ő sokkal fiatalabb volt, tizenhét éves. Egy nap, mikor hazaértem, a kádban találtam őt, meztelenül, a keze teli volt vágásokkal. Kivettem, elállítottam a vérzést, amennyire csak tudtam, bekötöttem és bevittem a kórházba. Azt éreztem, hogy én vagyok a világon a legrosszabb apa, de ugyanakkor a legjobb. Még idejében rátaláltam. Megmentettem őt, a fiamat. Ezek után nagyon sokat beszélgettünk. Arról, hogy mi történt, hogy mi az, amit én tehetnék érte. Bármire képes lettem volna azért, hogy jobban legyen. Minden percemet vele töltöttem, soha nem hagytam, hogy egyedül legyen. Terápiára jártunk. Egyedül, csoportban, ketten. Gimnáziumot váltott, aztán elköltöztünk ide, a tengerpartra. Minden tőlem telhetőt megtettem, tudod? És ő egyre jobban lett. Boldogabbnak tűnt, lelkesebbnek, élettel telibbnek. Mindenki ezt mondta, a pszichológusok is. Szóval azt hiszem, hogy elbízta magamat. Azt gondoltam, túl vagyunk rajta. Ő is azt mondogatta: jól vagyok, apa, jól vagyok. És én elhittem. Megint egyedül hagytam. Még ha csak rövid időkre is. Egyszer meg kellett tennem, nem igaz? Már csak azért is, hogy ő is újra bízzon magában. De aztán... beszédett egy ilyen dobozzal. Mit szólsz? Hogy lehettem ennyire idióta? Ez legalább egyszerű, csak elalszol, aztán leáll a szíved. Több doboznyit tartok belőle otthon. Néha csak fogom, és átpakolom őket egyik helyről a másikra. Vannak napok, amikor inkább eldugom, máskor meg szeretem ma-

gamhoz közel tartani őket, tudva, hogy ott a lehetőség egy karnyújtásnyira. Ha tényleg ezt akarnám.

Ez a tiéd. Szóval vidd csak el, azért hoztam. Mert ha meg akarod tenni, akkor úgyis megteszed majd; de azért jöttem, hogy elmondjam, hogy nem tudom, milyen problémával küzdesz, azt sem, hogy van-e rá megoldás, de tegnap nagyot küzdöttünk azért, hogy te ma itt lehess. A kollégám és én, a doktornő, mind nagyon keményen megdolgoztunk érte. Mert ez a munkánk, persze, de azért is, mert hiszek abban, hogy mindenből van kiút. Nézz csak rám, én is itt vagyok, nem igaz? Nem vagyok a világ legboldogabb embere, de... Csak annyit akarok kérni, hogy ne tedd meg, bizonyítsd be nekem, hogy lehet még értelme valakiben megbízni.

Ne hagyd, hogy megint hülyét csináljak magamból. Ezúttal ne.

III. AZ A KURVA ROBIN WILLIAMS TEHET AZ EGÉSZRŐL

- Másnap. Ugyanaz a kórház. Egy másik terem. Vagyis inkább egy iroda. Kicsi. Azért nem egy egérlyuk, de kicsi.

- Ugyanaz a fertőtlenítőszag, mint mindenhol. Kivéve az egyik sarokban, ahol egy növény áll.

Örömök

Gondolatok

- A nő nem érti. Milyen szép virág, gondolja.

- A széken egy férfi: olyan ötven körüli lehet, fehér haj, nagyon jól fésült, bajusz. Tipikus régivágású úriember jegygyűrűvel és órával. A pszichiáter.

- Vele szemben egy nagy fotel, feltehetően a pácienseknek. A nő eleinte ott foglalt helyet, de kicsivel később felállt, és az ablakhoz ment.

- Szereti az ablakokat. Megérinteni őket, megérinteni az üveget, főleg az üveget. Ez valami kényszer. Szereti az üveg hideg érintését.

- A pszichiáter hagyja, hogy járkáljon. Nem mond semmit. Látszólag nem csinál semmit. De fejben mindent lejegyzetel.

- A pillanatot, amikor felállt.

- Az ujjak dobolását.

- Az alsó ajak finom harapdálását.

- Hogy mikor akad el beszéd közben. Hogyan teszi keresztbe a lábait.

- A pszichiáter Inmát nézi, és látja, hogy a jégréteg repedezik. Néha csak kifelé mereng az ablakon, a szemei csillognak, olykor pedig halkán sóhajt,

mikor lélegzik. Meg van róla győződve: mindjárt megtörik. Bármelyik pillanatban elmondhatja.

- Azt mondták, nem akart senkit sem felhívni. Senkije sincs, aki eljönne magáért?

- Nyaraláson vagyok. Mindenki nagyon messze van.

- A párja.

- Nincs párom.

- A szülei.

- Idősek, és mire ideérnének, én már nem leszek itt.

- A pszichiáter tovább puhatolózik.

- Az apja hány éves?

- Hatvanhét.

- És az anyja?

- Három évvel fiatalabb.

- Nem úgy tűnik, mintha túl idősek volnának.

- Jó, oké. De egyikőjük sem vezet.

- Megint a sóhaj. Nem túl erős, de mégis. Ezért a pszichiáter nem hagyja annyiban.

- Egy barátja, valaki, aki /nincsen túl...

- Szépen kérem, hagyja ezt. Nyaralni jöttem, még éppen elég napom maradt, hogy elfeledkezzem erről az egészről, és jól érezzem magam, ellátogassak két gyönyörű városba, és aztán visszatérjek a normális, hétköznapi életembe.

- Biztosan nem szeretné, hogy szóljunk a szüleinek vagy más rokonának?

- Nézze, tudom, hogy ez a munkája, és őszintén köszönöm, de ennek semmi értelme. Volt egy rossz napom, oké? Egy nagyon rossz napom, de szerencsére nem lett komoly baj belőle. Már jól vagyok, csak van néhány vágás a kezemen. Oxigénes vízzel kitisztítom, cserélgetem a kötésekét és kész.

- Csönd. A nő fel-alá járkal a kicsi irodában. Mióta van bent? Nagyon rövid ideje, csupán néhány perce. De neki végtelenségnek tűnik.

- El akarok menni. El akarok menni. El akarok menni.

- Meséljen nekem a partról.

- Miről? Mit akar, mit mondjak? Istenem, de idegesítő!

- Arról, ami a parton történt.

- Inkább nem.

- Nem kell részleteznie, ha nem akarja.

- Hát tényleg nem akarom. Nem akarom.
- Erőltesse meg magát, kérem.
- Nézze, ennek semmi értelme. Már jól vagyok, és lehet, hogy néha úgy tűnik, de azért nem vagyok annyira zakkant.
- Rendben van? Békén tudna hagyni?
- Csak pár perc az egész. Mesélje el az utolsó emlékét, mielőtt megvágta magát.
- Ez most komoly? Menjen a francba!
- Ez fontos.
- Na jó, elég lesz. Igazán köszönöm az ülést és az igyekezetét, de maga nem a terapeutám, és már megvan a zárójelentésem.
- Nem, ha én nem hagyom jóvá.
- Hogyan? Mi van? Hogyan?
- A pszichiáternek megnyugszik a hangja, visszadől a székén. Vár egy másodpercet.
- Azt mondja, hogy hivatalosan akár még hét napig bent tudja tartani, hogy vizsgálhassa.
- Ezt követően akár a kórházi bentlakásos kezelését is kérvényezheti, ha úgy ítéli meg, hogy fennáll az újbóli megkísérlés kockázata.
- Basszameg! Már csak az hiányzott, hogy a szabályzat cikkét és paragrafusát idézze.
- Muszáj megtudnia, hogy valójában hogy érzi magát, nem hagyhatja csak úgy elmenni.
  - Engedje, hogy elmenjek. Maga csalódní fog, nekem füstbe megy a nyaralásom, valaki pedig kórházi ágy nélkül marad, és ezt nem engedhetik meg maguknak.
  - Mesélje el.
  - Nem akarok itt maradni.
  - Megértem.
  - Kérem.
  - Csak engednie kell, hogy kijöjjön.
  - Kérem.
  - Jót fog tenni magának.
  - Nem akarok itt lenni.
  - Nekem elmondhatja. Bármi is legyen az, senki sem fogja megtudni. Bármi is legyen az, sokkal rosszabb dolgokat is hallottam már. Higgye el.
  - És aztán mi lesz?

- Megkezdődik a gyógyulás.
- Ennyire egyszerű?
- Nem, egyszerűnek nem egyszerű. De megkezdődik.
- És ennyi? Elmondom magának, és minden jó lesz?

- Robin Williams. Az a kurva Robin Williams tehet az egészről. Megvan a *Good Will Hunting?* A film, amiben Matt Damon egy szupertehetséges srácot játszik, aki rohadt nehéz matematikai feladatokat old meg és (bocs a spoilerért) egy nagyon durva traumával küzd, mert az apja verte, az anyja is verte és...

- Szóval arról van szó, hogy van egy jelenet, amiben Robin Williams, aki Matt Damon pszichológusa, elé áll és elkezd neki ismételtetni, hogy „nem a te hibád, nem a te hibád”...

- Ez nemcsak egy jelenet, ez a jelenet. Döbbenetes.
- Keményen megragadja a tarkójánál: „Nem a te hibád. Nem a te hibád”. És a srác azt mondja, hogy tudja, de Robin Williams azt mondja neki, hogy „nem, nem tudod”, és folytatja.
- „Nem a te hibád. Nem a te hibád.”
- Amíg Matt Damon meg nem törik, sírni kezd és átöleli.
- És attól kezdve minden csodálatos. De nem a terápián – nem, nem jár többet a terápiára –, hanem az életében.
- Csak arra van szükséged, hogy átöleld Robin Williamst, és ő elmondja neked, hogy nem a te hibád.
- Arra van szükséged, hogy átöleld Robin Williamst még akkor is, ha ő a való életben felakasztotta magát egy övvel.
- Az emberek azt gondolják, hogy ez így megy.
- „Jól van már, az ütések, amiket apámtól kaptam, nem az hibám volt. Na, így most már lehetek boldog?”
- Valaki megérti a trauma gyökerét, és kész: boldogan éltek, amíg meg nem haltak.
- Oké, de ez mégis egy fordulópont.
- Gondolod? Nézd ezt a nőt. Inmát. Úgy gondolod, hogy elmondja és kész?
- Jó, de még el se mondta.
- Nem sír, és főleg nem öleli át a pszichiátert.
- Nem, ez igaz; ridegnek tűnik, kihívónak.
- Gondolja, hogy tudja, mit mesélnék?
- Erről van szó, na még egy kicsit.

- Már elmondta.
- Na persze.
- Még ha nem is szavakkal.
- Ó, te jó ég!
- Nem hisz nekem?
- Persze hogy nem.
- Ön végig hazudott. Természetesen első körben itt, de nem csak: Ön mindenkinek hazudik arról, ahogy érzi magát. Lát-szik az arcán, aszimmetrikus: másnak mutatja magát, mint amilyen valójában. A tartása? Bizonytalanság vagy szégyen. A szüleinek már csak a pusztá említésétől is kényelmetlenül érzi magát. Felállt és az ablakhoz ment, amikor megkérdeztem, hogy eljönnének-e önért. Az apját megveti, és az anyjától szó szerint úgy érzi, hogy megfullad. Ez a szemmozgás, amit épp most csinált, először le, majd balra pillantott: tudja, hogy igazat mondok. És persze a karja, amit tegnap csinált. A test magán hordja a nyomokat, mindent rögzít. Nekem nincs szükségem arra, hogy beszéljen: ön az, akinek szüksége van arra, hogy kimondja.

- ...
- Nem megy.
- Nem megy.
- Inkább leírná? Ha leírta, akkor össze is téphetjük. Nem fogom elolvasni, ha nem akarja.

A pszichiáter papírt és tollat ad Inmának.

Esetleg... Inma ír valamit. Összehajtogatja a papírt kicsire. Odaadja a pszichiáternek. Az elolvassa anélkül, hogy bármit is mondana.

És/vagy esetleg... Inma ír valamit, kisatírozza és újra ír.

Megint kisatírozza...

És/vagy esetleg... Inma ír valamit, és aztán összetépi a papírt.

- Hogy van?
- Rosszul, köszönöm. Végeztünk?
- Segítségre lesz szüksége.
- Nem fogom még egyszer megpróbálni.
- Holnap reggel találkozunk.
- Mit csináljak, hogy higgyen nekem?
- Nem engedhetem, hogy elmenjen.

- Két órával később a pszichiáter befejezi a műszakot, és belebotlik ebbe a nőbe. Őt várta. Megragadja a karját, és egy terembe viszi, ahol a személyzet kávézik. Ott van a mentős is, az, amelyik elveszítette a fiát.
- Azt hiszed, mondja neki, hogy tudod, mi történt a fiaddal. Tényleg azt hiszed. Ami velem történt.
- Ami velem történik, mondja,
- az ez. És odanyújt neki egy papírt.
- De én nem... nem éreztem... nem gondoltam erre... vagyis, részben igen, de...
- nem ezért vágtam meg magam.
- Akkor?
- Nem tudom. De ki fogom deríteni. Egy év múlva visszajövök ide, és visszaadom neked, amit adtál. Lássuk, hogy sikerül-e, és végül se te, se én nem csinálunk hülyét magunkból.
- A pszichiáterhez fordul. Azt mondja neki: esküszöm, hogy jövő nyáron itt leszek; pontosan egy év múlva. Még ha csak azért is, mert ő bízott bennem.
- A mentősre érti.
  - Egy teljes év.
  - Gyógyulni fog.
  - Élni
- A pszichiáter a nőt bámulja; a nő állja a tekintetét.
- Újra végignéz rajta mindent. A csuklóit nézi.
- Gyógyulni. Hangsúlyozza.
  - Gyógyulni. Gyógyulni. Gyógyulni.
- És akkor a pszichiáter nem öleli át, mint Robin Williams, de minden megfontoltság ellenére kiadja a zárójelentést.

IV. A TEST IGAZSÁGA

- Egy bár. Tipikus tengerparti kocsmá egy nyári éjszakán, pár nappal később. Minek mentél oda? Mert két kórházi kollégád elhívott, és ez jó alkalomnak ígérkezett a barátkozásra. Ennek ellenére te az italokra vigyázol, amíg ők egy rakás turistától körülvéve táncolnak. Suttzó turisták, akik isznak, és a nőket stírólik, mígnem egy tipikus macsós lendülettel lehúzzák az italt, és odamennek hozzájuk táncolni. Vagyis, csak odamennek; nem teljesen tiszta neked, hogy lehet-e táncnak nevezni azt, amit csinálnak.

És ott vagy te, unott arccal bámulva a testek összeverődött csoportját, ahogy más testeket keresnek. A kollégáid jól érzik magukat; de téged elálmosít a sör, a fények zavarnak, a turisták idegesítenek.

Azt gondolod:

és akkor mi van, ha te nem szeretsz bulizni?

Szóval döntesz: ideje lelépni.

És akkor megfordulsz és meglátod őt: a nőt, akinek összevarrtad az ereit.

- Hátnál, a pultnál, ugyanebben a bárban. A pasik megállás nélkül nyomulnak. Azért közelednek, hogy az egyetlen hosszú ujjú felsőt viselő nővel beszélgessenek, vagyis: veled. Bár nekik fel se tűnik. Mindegyik ugyanazokat a tipikus kérdéseket teszi fel, mindegyiknek ugyanazokat a tipikus baromságokat válaszolod.

- Már csak pár napom maradt. Ügyvéd.

És hazudsz nekik:

- Nem vagyok egyedül, egy barátnőmet várom.

De az egyik nem adja fel. Szóval dumáltok. Vagyis ő beszél, teljesen beleéli magát a tengerparti csábító szerepébe. És isztok; ő is, de te többet, nyilván, mivel az alaknak be nem áll a szája. És akkor meglátod a doktornőt a kórházból. Azt hazudod:

- Már itt is van a barátnőm. Ő az, orvos.

És intesz neki.

- Int neked. Ideges leszel. A kezed önkéntelenül kisimít egy hajtincset az arcodból. Épp az ajtó mellett voltál, készen arra, hogy lelépj.

Azt hazudod magadnak:

Oké, iszom egy utolsót, hátha kicsit felbátorodom, és táncolok egyet.

Ránézel és intesz neki. És tudod, hogy miatta maradtál.

- A terved nem jött be. A doktornő int neked anélkül, hogy odamenne, de ahogy felemeled a kezed, a póló ujjá lecsúszik, és akkor a tengerparti csábító észreveszi. Látja a kötésedet. Hazudni akarnál, de aztán igazat mondasz:

- Néha még vérzik egy kicsit.

Meg van rökönödve. Beszélni akar, de nem tudja, miről.

- Figyi, ne erőlködj, csak még idiótábbnak fogsz tűnni.

- A pasi elmegy, és mivel ebben a percben is őt nézed, újra int neked. Azt mondd:

Nincs más hátra, mint odamenni.

Nem akarsz bunkó lenni, nyilván.

- Hé! Hogy vagy?
- Jól. És te?
- Szabadságon. Négy napot.
- Az remek!
- A barátod? Nem jön vissza?
- Azt se tudom, hogy kicsoda.
- Azt hittem, együtt vagytok.
- Hát nem. Nem is figyeltem rá igazából. Ez egy szuperképességem. Úgy tűnik, mintha veled beszélnék, hogy meghallgatlak... de... igazából nem is vagyok itt.
- Akkor hol vagy?
- Általában mindegy. De biztos, hogy nem itt.
- Hát, elég hosszú utad volt, nem igaz? Úgy értem, elég sok időt töltöttek együtt, hogy ne figyelj rá.
- Baszki, doktornő! Te aztán szőrszálhasogató vagy!
- Bocsánat, nem akartam.
- Nyugi, majd én hasogatom magamat.
- Ó, de durva! Fáj még?
- Már alig.
- Jól ki kell tisztítanod. Gyere el a kórházba, ha gondolod. Vagyis, nem tudom. Nem sértettelek meg, ugye?
- Nem, nem. Rendben van, ha az emberek megmondják az igazat. Ez a nyomulógép mást se csinált, csak összevissza hazudozott.
- Miket mondott neked?
- Amikor éppen nem dicsekedett? Ugyanazt, mint az összes. Hogy micsoda szerencse, hogy rám talált.
- Jaj, de olcsó.
- Hogy amikor meglátott, azt gondolta, hogy ez egy égi jel.
- Nézd csak! Az ég máris új jelet adott neki.
- Hogy én vagyok a legszebb lány, akit valaha látott.
- De most komolyan, miért mondja neked ezeket? Miért?
- Biztos, hogy nem direkt csinálod?
- Jaj, istenem! Ne haragudj, nem tudom, mi ütött belém. Nyilván gyönyörű vagy. Ne neved, komolyan mondom. Csak egyszerűen zavarban vagyok. Szeretném, ha kedvelnél.
- Tetszik. Tetszik, hogy őszinte vagy velem.
- Hát őszinték vagyunk egymással.

- Nem, én nem; én rengeteget hazudok. Megmondta a kórházadban a pszichiáter is. De úgy tűnik, hogy borzalmasan csinálom, konkrétan rá van írva az arcomra. Végig megfigyelt engem, nem tudom, a szemeimet, a kezeimet, vagy, hogy úgy körözök-e a lábammal, mint Lina Morgan. Szerinte a test mindent elárul.
- Na lássuk, akkor mit árul el...
- És elkezdődik egy játék.
  - Csak őszintén! Mit gondolsz, mit mond el rólam az előreugró állam. Vagy a vállaim. Vagy mit árulnak el rólad a gödröcskéid.
- A játék abból áll, hogy végigmentek a másik vonásain, és kimondjátok, ami eszetekbe jut.
  - Az első, ami eszedbe jut, ez nem ilyen tudományos.
  - Mit gondolok, mit árul el rólad az orrod vagy az ajkaid.
  - Mit árulnak el rólam a szeplőim. Miről árulkodik a hangszínem, amikor a tengerről mesélek neked.
- És csak repül az idő, miközben elképzeled, hogy milyen lehet ez az idegen. Együtt nevetni a vicces egybeeséseken. Felfedezni, hogy mit gondol rólad egy idegen. Amíg meg nem szólal egy szám. Rengeteg szám lement már, persze, de ez az, amelyiket szereti. Amelyikre táncolni akar.
- A Titanium Siatól.
- Miért pont ez?
  - Mert imádom. Arról szól, hogy ne érdekeljen, mit mondanak rólad mások. Az emberek, a tested, hogy mondjanak, amit csak akarnak. Hogy ki kell tartani, bármi is jöjjön, ahogy te is teszed, nem? Ez a te számod, muszáj táncolnod.
- Megragadja a karodat, és a táncterre visz.
  - Na lássuk, mit mond a tested, amikor ritmus van.
- És táncoltok
- Táncoltok
- És nem érdekel titeket, hogy megbámulnak, amiért nagyon közel táncoltok.
- Látod magadat, ahogy táncolsz egyik szám után a másikra. Nem fogod vissza magad. A testetek közötti távolság teljesen egyértelmű. Jó ég! Ugyanolyan vagy, mint a turisták, de mégis... ahogy az ujjával finoman a karodat érinti, a tincsei, ahogyan elrejtik, majd felfedik az arcát.
- Mégis mit csinálsz? Egyre közelebb és közelebb kerülsz, mégis meghagyva a kételyt. Mosolyogsz anélkül, hogy ránéznél, megsimítod anélkül, hogy hozzáérnél. Teszteled őt. Akkor azt mondod:

- Még mindig fáj.
- És lenéz az alkarjára. Vékony vércsík csorog rajta, valószínűleg felszakadt egy öltés. Mély levegőt veszel. Felajánlod,
  - szeretnéd, hogy lecseréljem a kötést?
- És megérzed. A gyomrodban. A késztetést, hogy elrohanj. A hangot, ami azt mondja, rejtőzz el, nem tetszel neki... átlát rajtad, nem tetszhetsz neki. Megtudja, hogy milyen vagy, és csak rosszabb lesz. De ellenállsz a késztetésnek. Ránézel.
  - Nem fogok lefeküdni veled.
- Ezt mondja neked. És egy pillanatra olyan, mint egy kislány, ezekkel az óriási szemekkel.
  - Rendben van.
  - Talán egy másik nap.
  - *(nevetve)* Rendben van.
- De ma nem, mondod neki. Ő nevet, rád néz, és megfogja a kezeidet még annál is óvatosabban, mint amikor a sebeidet varrta. Megsimítja az arcodat. Megcsókol. Érzed a meleget, ami a nyakadtól egészen a mellkasodig áramlik. Mosolyog.
- Nézzük meg, mit mesélnek ezek a karok, amikor kicseréljük rajtuk a kötést, mit szólsz?
- És akkor kicsúszik a szádon az igazság:
  - Azt fogják mesélni, hogy az apám volt az első szeretőm.

V. TITANIUM

A terápián a pszichológusom arra kér, hogy idézzek fel pillanatokat és helyszíneket a gyerekkoromból. Nem megy valami jól. Sok mindenre emlékszem, de nem azokra, amikre kér. Néha szégyellem, és egyszerűen csak kitalálok valamit. Szerintem feltűnik neki, de nem mond semmit.

A pszichológusom azt mondta, hogy csináljak valamit, amitől a gyerekkoromban jól éreztem magamat. Hogy vegyek magamnak édességet, mondja. Egyből a hangszerre gondoltam. Lehet, hogy ez nem számít, mert akkor kezdtem, amikor gimnáziumba kerültem, de ez jutott eszembe. Kicsit nehezen megy, mert már régen abba hagytam, az egyetem alatt. Az ujjaim ellenállnak a megfelelő fogásnak, néha rosszul játszom, nem tudok gyorsan játszani. Élvezem ezt a kis küzdelmet, és hogy azonnali eredménye van. Ha

jól helyezem az ujjaimat, jól szól. Időbe telik, de haladok. És még mindig megy. A test erre is emlékszik.

Ha játszom, akkor képes vagyok olyan dolgokra is, amikre máskor nem. Képes vagyok improvizálni és eltérni a kottától. Tudok finom lenni. Le tudom hunyni a szememet, és tudok érezni.

Megszólal Sia Furlertől a Titanium.

A pszichológusom arra kért, hogy írjak egy listát azokról a jó dolgokról, amiket elértem. Ragaszkodik ehhez, azt mondja, hogy egy értékes nő vagyok. Például azt szeretné, ha látnám azt a ragyogó diákot, aki mindig is voltam, és hogy ez büszkeséggel töltsön el. Az általános iskola legjobbja, a gimnázium legjobbja, az egyetem legjobbja... nem kevesebb, mint egy oxfordi ösztöndíj. De én most mind e mögött csak egyetlen szót látok: szégyen. Nem is, ez valami más: vérfertőzés. A vérfertőzés mindenütt. Az általános iskola legjobbja azt akarta kompenzálni, hogy otthon ő a világon a legrosszabb. A gimnázium legjobbja inkább kerülte, hogy kimenjen az udvarra a többi lánnyal, akik büszkék voltak a testükre, kerülte a helyzetet, hogy megbámulják.

Az egyetem legjobbja mindent megtett, hogy ne kelljen gondolkodnia. Vannak törvények is, amiket jobb gondolkozás nélkül megtanulni. Most is ez van, bármi jó, ami eltereli a figyelmemet, hogy ne érezzem mocskosnak és üresnek magamat. Megállás nélkül dolgozni, ez működik.

A pszichológusom azt mondja, hogy mivel nem becsülöm az érdemeimet, írjak listát azokról a dolgokról, amiket szégyellek. És mondjam ki őket. Csak ennyi. Mondjam ki őket hangosan.

Voltak időszakok, amikor ittam. Sokat. Belefáradtam, hogy csak az egyetem stréberje legyek. Szimpatikus akartam lenni.

Átverem az embereket. Sokszor jó embernek tettettem magam. Elhitetem velük, hogy figyelek rájuk, hogy fontosak nekem, és aztán eltűnök. Nem vagyok jó abban, hogy nemet mondjak, de nagyon jó vagyok abban, hogy lelépjek.

Nem akarom látni a szüleimet. Nem akarom látni őket. Utálok a faluba menni. Utálok a Karácsonyt. A húgom mindig panaszkodik, hogy soha nem maradok, hogy a munka mindig fontosabb.

Sokat keféltam. Férfiakkal. És nőekkel is. Védekezve. Védekezés nélkül. Anélkül, hogy egy szót váltottunk volna. Nem törődve azzal, hogy ki a másik. Nem emlékezve másnap. Sokat keféltam. Szorong-

va. Szánva magamat. Undorral. Már nem. Többet már nem. Már nem kefélek többet.

Nem kedvelem az anyámat. Elvileg kedvelnem kéne, szeretnem kéne. Szégyellem, de irritál: buta, kellemetlen. Az apámat ellenben kedvelem, és ezt még jobban szégyellem.

Tudnám még folytatni, van még több is. Mindig van több. De túl gyáva vagyok.

A pszichológusom azt szeretné, ha dühös lennék. Azt mondja, hogy legbelül nagyon dühös vagyok, hogy ki kell eresztenem a hangomat, hogy üvöltönnem kell. Arra kér, hogy írjak egy listát a dolgokról, amiket elvettek tőlem.

Elvették az ártatlanságomat. A képességet, hogy azt gondoljam, hogy a jó dolgok az életben csak úgy jönnek, mindenféle csapda nélkül.

Elvették a tekintetem tisztaságát. Meglátogatok valakit, és arra gondolok: „ki tudja, mi történt ebben a házban”. Megismerek valakit, kedves velem, és azt gondolom: „mikor fog kérni valamit cserébe”.

Elvették az érzéseimet. A szexuális érésemet. Az érintést. Elvették a bőrömet, a kezemet, és nem maradt más, csak üresség és mocskosság. De legfőképpen elvették a jelenemet. A jelenidejűségemet. Mert ez a simogatás azokká a simogatásokká válik, ez a forróság ugyanúgy megfojt, mint akkor. Mert a ma a tegnapi. Minden egyes nap.

A pszichológusom azt mondta nekem: mivel te nem értékeled magadat, majd én elmondom:

Megtörted a csendet.

Terápiára jársz, törődsz magaddal.

Megismertél valakit, és kockáztatsz. Kiszolgáltatod magadat, egy új kapcsolatban, elmondva az igazat arról, ahol éppen tartasz.

Életben vagy, itt vagy. Betartod a szavadat.

És igaza van. Ez mind igaz.

De nem a teljes igazság.

VI. A HÚG (I.)

SOFIA: Ez komoly?

INMA: Igen.

SOFIA: Apa?

INMA: Igen.

SOFÍA: Ez nem lehet.
INMA: De lehet.
SOFÍA: Basszameg!
INMA: Tudom. Tudom, hogy ez most sok egyszerre így hirtelen.
SOFÍA: Mit mondtál, mikor kezdődött?
INMA: Ezt nem tudom egészen biztosan, vannak dolgok, amikre nem emlékszem jól. Körülbelül olyan kilencéves lehettem.
SOFÍA: De ez... Basszameg! Itthon?
INMA: Igen.
SOFÍA: És anya?
INMA: Nem tudja. Nem mondtam el neki.
SOFÍA: De...
INMA: Nem hiszem, hogy valaha is rájött volna, tudod?
SOFÍA: De most tényleg azt mondd, hogy apa azt csinálta veled, hogy...?
INMA: Igen.
SOFÍA: Ez teljesen lehetetlen. Ez az egész... Basszameg! Ez az egész kurvaszar. Annyira sajnálom. Sajnálom sajnálom sajnálom sajnálom. Hogy érzed magad?
INMA: Jól, jól. Már vége. El kellett mondanom neked, tudod? És a baba hogy van?
SOFÍA: Hát ő remekül. Már minden vizsgálatot elvégeztek, és semmi, minden rendben van. Lesz egy erős és imádni való unokahúgod.
INMA: Akárcsak az anyukája.
SOFÍA: Igen, hát... gyönyörű, gyönyörű.
INMA: Tudod már a nevét?
SOFÍA: Még nem gondolkoztam rajta. Van ötleted?
INMA: Nincs. És Juan?
SOFÍA: De lány lesz.
INMA: Ne csináld már!
SOFÍA: Fogalmam sincs.
INMA: Nem is beszéltetek?
SOFÍA: Először nem akarta megtartani, most meg magasról leszarja a problémákat. Így mondta: magasról leszárom. Akkora seggfej!
INMA: Sajnálom.
SOFÍA: Nem számít. Azzal segít, hogy békén hagy. Jobb nekünk nélküle.
INMA: Biztosan rendbe tudjátok hozni.
SOFÍA: Nincs mit rendbe hoznunk.
INMA: És mihez fogsz kezdeni?

SOFIA: Már mondtam. Most a baba a legfontosabb.
INMA: Gondolkoztál már azon, hogy mikor mész vissza tanulni? Be kell fejezned az egyetemet.
SOFIA: És be is fogom fejezni.
INMA: Mikor?
SOFIA: Nem tudom, amikor be tudom. Vannak fontosabb dolgok is, mint kitüntetéssel diplomázni.
INMA: Sofi, nem akarom, hogy velük élj.
SOFIA: Miért?
INMA: Nem hallottad, amit elmondtam?
SOFIA: De, hallottam.
INMA: Akkor?
SOFIA: Mit akarsz, mit mondjak?
INMA: Hogy nem fogsz továbbra is abban a házban élni. Hogy a lányod egyetlen éjszakát sem fog ott tölteni velük.
SOFIA: Mennyi idő telt el azóta?
INMA: Ne szórakozz, Sofi!
SOFIA: Eltelt már, ki tudja, huszónhány év? Oké, vagyis biztosan megviselt téged, de...
INMA: Mi a faszért nem figyelsz soha arra, amit mondok neked?
SOFIA: Több mint húsz éve.
INMA: És mi?
SOFIA: Én még arra sem emlékszem, amit tavaly csináltam.
INMA: Miért hagyod állandóan figyelmen kívül a problémákat? A dolgok nem tűnnek el csak azért, mert nem veszel róluk tudomást.
SOFIA: És miért kell mindig mindennek úgy lennie, ahogy te monddod? Lehet, hogy vannak más nézőpontok is, nem?
INMA: Ez nem nézőpont kérdése! Apa (*Lehalkítja a hangját*) bejött a szobámba és... érted?
SOFIA: Hihetetlen vagy! Mindig neked kell a figyelem középpontjában lenni.
INMA: Mire akarsz kilyukadni?
SOFIA: Milyen volt?
INMA: Mit akarsz mondani?
SOFIA: Hogy milyen volt. Mit csinált veled? A szobádban történt, mondtad, de soha nem volt – nem tudom – mondjuk a nappaliban? Mindig csak éjszakánként?
INMA: Ezt nem akarom elmondani neked.

SOFÍA: Hogy lehet, hogy nem tűnt fel senkinek? Hogy lehet, hogy én sose vettem észre?

INMA: Mert még szinte kisbaba voltál.

SOFÍA: Huszonhárom éves vagyok, és soha még hasonlóra sem utaltál nekem. Volt rá idő. Soha nem láttam egy különös pillantást, se egy megjegyzést... És anya? Hogy telhetett el ennyi idő úgy, hogy semmit sem vett észre?

INMA: Nem hiszel nekem? Gyerünk, mondd ki! Nézz rám... Nézz rám, és mondd, hogy nem hiszel nekem.

(Csönd)

INMA: Sofía.

SOFÍA: Az apám egy csodálatos ember, hallasz? Lehet, hogy nem olyan tökéletes, mint te, de soha nem ítél el, és nem önt rám még több szart, főleg akkor nem, amikor amúgy is teli vagyok problémákkal. Nem, ő kitarja az ajtaját – mindketten – mindenüket megosztják velem, még ha nincs is nekik annyi, hogy segítsenek nekem előre haladni. Nagyon sajnálom, hogy te csak két szörnyű embert látsz, hogy nem tudod őket másképp látni. Mert ők jók, nagylelkűek. És szeretnek minket, mindkettőnket. Képtelen vagyok elhinni, hogy ugyanez az ember olyat tenne, amit mondtál.

INMA: Pedig de.

SOFÍA: Velem soha nem csinált semmit.

INMA: Azt hiszed, hogy ki tudok ilyesmit csak úgy találni?

SOFÍA: Akkor magyarázd el, mert nem értem.

INMA: Én sem értem. De igaz.

SOFÍA: Oké. Azt akarod, hogy higgyek neked? Hazamegyünk, és elmondod anyának?

VII. PAULA (1)

PAULA: A hűgödnak igaza van. El kell mondanod.

INMA: Nem olyan egyszerű.

PAULA: Nem értelek. Ennyiben fogod hagyni?

INMA: Nem ezt mondtam.

PAULA: Akkor mit mondtál?

INMA: Hogy fogalmam sincs, mi történne, oké? Se az apámról, se az anyámról, se a húgomról, sőt, még magamról se tudom elképzelni, hogyan reagálnék. Ez az igazság: félek tőle.

PAULA: Amikor rákot diagnosztizálnak, mondjuk a tüdőben, és olyan szerencsés a helyzet, hogy nincs áttét, akkor a legjobb megműteni. Behatolsz, meghatározod a tumor helyét, és kivágod. Eltávolítod a beteg részt. Természetesen a szerv szenved. Utána fáj. Begyullad, néha vérzik. Ez megviselő. Az egész szervezetnek erőfeszítést kell tennie. De meggyógyul. És a szív, ami egészséges volt, továbbra is egészséges. A gyomor is egészséges, a hasnyálmirigy, a máj... mind egészségesek maradnak. Ha úgy hagyod, a tüdő sose gyógyul meg. És a végén a tumor elterjed.

INMA: Oké. Nyilván ezt mind értem. De rólam van szó. Engem vágnak fel, hogy a szervezet többi része megmeneküljön.

PAULA: A vágást már te elvégezted magadon; nem tudom, hogy feltűnt-e. Megerősszakolt. Éveken keresztül. Kiskorúként. Az volna a helyes, ha számára is lenne ennek valamilyen következménye, nem? Ez a minimum. Mi van a többi nővel? A többi kislánnyal?

INMA: Nem csinált semmit senki mással.

PAULA: Először is, nem tudhatod. És másodszor: vannak mások. Mások, akik olyanok, mint ő, és mások, akik olyanok, mint te. Felelősséggel tartozunk értük, nem gondolod?

INMA: Persze, igen. Igen.

PAULA: Öszinték vagyunk egymással, nem? Ez az egyezség.

INMA: Igen, ez az egyezség.

PAULA: Tudod, hogy akárhogy is döntesz, én támogatni foglak. Csak én így látom a dolgokat, ennyi.

INMA: Oké. Semmi baj. Gondolom, hogy kívülről nézve nem látszik minden szempont.

PAULA: Hm, és belülről igen? Nem lehet, hogy annyira benne vagy, hogy elveszíted a rálátásod?

INMA: Nem tudom, Paula. Ez is előfordulhat.

PAULA: Meséld el nekem, hogy mit csinált veled.

INMA: Mára hagyjuk ezt, rendben?

PAULA: Soha nem kértelek erre, de most igenis szeretném, hogy elmondd nekem.

INMA: Nem szeretném.

PAULA: Akarom, hogy halld magad, mert úgy tűnik, hogy nem vagy tisztában azzal, amit tett veled.

INMA: És azután mi lesz? Ha elmesélem neked a részleteket. Mit fogsz érezni, amikor ezt a képet kapod rólam?
PAULA: Milyen képet? Gyerek voltál.
INMA: Nem akarom, hogy elképzeld engem... nem akarom, oké? Őszinte leszek hozzád: tetszeni akarok neked.
PAULA: Nagyon-nagyon tetszel.
INMA: Ha ezt elmesélem, neked nem fogok tetszeni. Jobb ez így.
PAULA: Kinek jobb?
INMA: Neked. Nekünk.
PAULA: És neki, nem igaz? Végül is ő az, aki továbbra is nagy nyugalomban éli az életét. Én nem. És te? Nem mondanám. De ő? Ő igen, látod. Ő boldog házasságban él vidéken, élvezzi az életét, a munkáját, a nyugdíjazását vagy bármit is. Ő az, akit védsz.
INMA: Ez nem igaz.
PAULA: Megértem, hogy akkoriban nem mondtál semmit, ez természetes, de most?
INMA: Most mi?
PAULA: Felnőtt vagy, intelligens vagy, kellően érett. Ez nem normális.
INMA: Ne gyere nekem azzal, hogy mi a normális.
PAULA: Egyszerűen nem az.
INMA: Mi?
PAULA: Hogy az áldozat védi az erőszaktevőt. Ez beteges.
INMA: És akkor én?
PAULA: Mi te? Nem értelek.
INMA: Én vagyok kurvára beteges. Lefeküdtem az apámmal, hallasz? Lefeküdtem az apámmal. Rengetegszer. Ez a beteges.
PAULA: Gyerek voltál.
INMA: Nem voltam annyira kicsi.
PAULA: Becsapott téged.
INMA: Ez nem igaz! Tudtam, hogy rosszat teszek.
PAULA: Gyerek voltál.
INMA: De volt eszem.
PAULA: Ne védj folyton őt!
INMA: Nem ő az, akit védek. Magamat védem, nem tűnik fel?

(Csönd)

Van az a sorozat gimisekkel, amiben a srác végül elmondja, hogy mit csináltak vele, hogy közrefogták hárman a vécében, és hozzáverték a csaphoz. Hogy utána belemártották a fejét a vécébe, és utána... És utána

fogtak egy felmosót, és feldugták a seggébe többször egymás után, hogy a végén már vérzett. Ez a fiú elmondja és sír; és amikor valaki végre megöleli, akkor üvölt. Ugyanúgy üvölt, mint akkor, amikor megerőszakolták. Végre üvölt. Mert van kivel szemben üvöltenie. Volt három faszfej, akik szörnyű erőszakot követtek el rajta, és ott hagyták véresen a földön. De én... én nem üvöltöttem. Nem üvöltöttem akkor sem, és most sem üvöltök. Ne érij hozzám! Mert engem nem megerőszakoltak. Engem elcsábítottak. Soha nem vert meg, soha nem kötözött meg, soha nem fogta be a számat. Egyetlen kibaszott alkalom sem volt, amikor be kellett volna fognia a számat. Érted már? Én a szeretője voltam. A szeretője.

VIII. A PSZICHOLÓGUS (1)

PSZICHOLÓGUS: Ezt nem hiszem. Vágytál ezekre a találkozásokra?

INMA: Nem.

PSZICHOLÓGUS: Kiprovokáltad őket?

INMA: Nem.

PSZICHOLÓGUS: Kerested a lehetőséget, hogy elnyújtsd őket?

INMA: Nem.

PSZICHOLÓGUS: Mit csináltál?

INMA: Nem tudom. Semmit.

PSZICHOLÓGUS: De mégis csináltál valamit. Eltávolítottad magad. Az elméd blokkolta az élményt. És máskor kerested a lehetőséget bármiféle szexuális érintkezésnek vele?

INMA: Persze hogy nem.

PSZICHOLÓGUS: Hát akkor?

INMA: Nem tudom, egyszerűen csak így érzem magam.

PSZICHOLÓGUS: De tudod, hogy ez hazugság. Tudod. Mondd ki!

INMA: Mit?

PSZICHOLÓGUS: Hogy nem voltál a szeretője.

INMA: Nem voltam a szeretője.

PSZICHOLÓGUS: Nagyon jó. És ő?

INMA: Nem voltam a szeretője. Már mondtam. És? Az, hogy kimondom, nem változtat semmin.

PSZICHOLÓGUS: Nézd meg ezeket a képeket! *(Egyik kép)* Mateo. Itt hét éves volt. *(Másik fotó)* Laura, tízéves. *(Másik fotó)* Alba, tizenegy.

INMA: Kik ezek?

PSZICHOLÓGUS: Csak gyerekek. Nézd meg őket! Ha egy felnőtt megveri őket, szerinted az ő hibájuk?
INMA: Nem, persze hogy nem.
PSZICHOLÓGUS: És ha bemásznak az ágyukba? Mateo esetében a testnevelés tanára volt az. Lauránál a nagyapja. Albánál az apja.
(*Inma elhajít egy székét.*)
PSZICHOLÓGUS: Nagyon jó. Most ismételd el! Mondd, hogy nem voltál a szeretője!
INMA: Nem voltam a szeretője.
PSZICHOLÓGUS: Nagyon jó. És ő?
INMA: Az apám?
PSZICHOLÓGUS: Igen. Mit tett? Miért dacolsz azzal, hogy elmondd?
INMA: Mert az apám.
PSZICHOLÓGUS: És?
INMA: Elvileg a gyerekek szeretik a szüleiket.
PSZICHOLÓGUS: És a szülők? Ők mit csinálnak elvileg?
INMA: Törődnek a gyerekeikkel.
PSZICHOLÓGUS: Pontosan. A szülők törődnek a gyerekeikkel. De ő mit csinált? Bemászott az ágyadba. Zaklatott téged. És te?
INMA: Én mi? Gyerek voltam.
PSZICHOLÓGUS: Gyerek voltál, ugyanúgy, mint ők. Megérdemelte ez a kislány, amit tettek vele?
INMA: Nem.
PSZICHOLÓGUS: Nem, persze hogy nem. Ahogy te sem. Mondd ki!
INMA: Nem érdekelttem meg.
PSZICHOLÓGUS: Erről van szó. Mondd ki még egyszer!
INMA: Nem érdekelttem meg!
PSZICHOLÓGUS: Még egyszer.
INMA: Nem érdekelttem meg!
PSZICHOLÓGUS: Ott van az apád, neki mondd!
INMA: Gyűlöllek! És téged is!
PSZICHOLÓGUS: Kicsodát? Mit nem mondtál még el, Inma? Mi történt az otthonodban?

IX. A HÚG (2)

SOFIA: Van fogalmad arról, hogy mi történik most velem? Hogy odamegyek, és állandóan csak kérdéseket teszek fel magamban. Hogy akkoriban az ajtó ugyanúgy nyikorgott-e, mint most? Vajon mióta nem lett lecserélve a matrac, ez ugyanaz? És mindezt anélkül, hogy belépnék a szobádba; nem bírom elviselni, borzasztó képek jelennek meg a fejemben.

De azután velük vagyok és... láttad apát? Elkezdett összemenni. Nagyon kicsit, de látszik rajta. Annyi év a gyárban, ez a köhögés, mintha valami le volna rakódva, és sose jönne fel; és ez, hogy már nem dohányzik. Elkísér az orvoshoz, és az emberek köszöntik, megkérdezik, hogy milyen a nyugdíj, hogy mit fog kezdeni ezzel a sok szabad idővel, és ő rám néz, és morogva azt válaszolja, hogy milyen szabad idő mellett, ami most rászakadt. De rögtön utána rajtakapom, hogy a hasamat nézi, és mosolyog. Látom, hogy várakozással tölti el a gondolat, hogy nagy-papa lesz. És ez tetszik.

Ne haragudj. Szörnyen viselkedtem, nem akarok ilyen lenni. Teljesen leblokkoltam.

INMA: Semmi baj.

SOFIA: De, de igenis baj. Basszameg! Persze hogy baj.

INMA: Te ne haragudj. Soha nem meséltem a dolgaimról, és most hirtelen idejövök ezzel az egésszel. Ez normális, ki tudna egy ilyenre reagálni. Csak az számít, hogy mostantól mi lesz. Szeretném, ha közelebb kerülénk egymáshoz, szorosabban lennénk, nem tudom, több mindent elmesélhetnék neked. Rendben?

SOFIA: Rendben. Valamilyik nap nyomozóba vágtam magam. A gyerekkorunkról kérdeztem anyát, rólad, csak így mellékesen. Nekem ugrott: te aztán sokat kérdezel! Mi vagy te, rendőr? És hogy mi van veled. Mivel egy kicsit ideges lettem, inkább eltereltem a témát, és azt mondtam, hogy az irodádban van valami zavar. Nem tudom, hogy rosszat mondtam-e.

INMA: Nem, nem. Ez tényleg igaz.

SOFIA: Igen?

INMA: Aha. Társulunk egy angol céggel. Felajánlották, hogy menjek Londonba.

SOFIA: Wow! Sok időre?

INMA: Nem megyek. Én akarok lenni a menő nagynéni, aki elkényezteti a gyereket.

SOFIA: Eszedbe se jusson!

INMA: Csak egy kicsit. Na?

SOFIA: Jól van. Egy kicsit. Megveheted neki az összes nyalókát, amit elvetél tőlem, amikor kicsi voltam.

INMA: Nem volt az olyan sok.

SOFIA: Nem? Csódbbe fogsz menni, annyi édességet fogsz vásárolni.

INMA: Rendben. Majd veszek neki nyalókákat. És szeretnék még... szóval, felajánlani neked egy lehetőséget. Mit szólnál, ha ideköltöznél?

SOFIA: Hozzád?

INMA: Arra gondoltam, hogy keresnék neked valamit. Közel hozzám. Azt hiszem, hogy most meg tudnám engedni magamnak. És akkor van egy saját helyed, és én mindenben segíték...

SOFIA: Komolyan?

INMA: Persze.

SOFIA: Uhh! Nem is tudom. Köszönöm.

INMA: Nekem csodás lenne, ha a kislány itt születne. Mit szólsz?

SOFIA: Azt hiszem, hogy ez a legszebb dolog, amit valaha tenni akartak értem. Teljesen odáig vagyok.

INMA: Szuper!

SOFIA: Csak az a helyzet, hogy nekem ott van az életem.
Nézd, gondolkoztam és... Tudom, hogy igazat mondasz, és a te oldaladon állok, ez teljesen egyértelmű. Csak annyi, hogy... még nem dolgoztam fel. Meg kell még találnom magam, és nem leszek rá képes, ha minden megváltozik. Most nagyon fontos nekem, hogy a barátnőim közel legyenek, hogy ismerős helyeken legyek. Ráadásul én nagyon vidéki vagyok, ezt te is tudod. Itt rögtön összezavarodnék. Kérlek, ne haragudj!

INMA: Persze hogy nem. Az ajánlat mindig állni fog, oké?

SOFIA: Inma, meg tudnál neki bocsájtani? Nem most rögtön, hanem idővel, feltételeket szabva, nem tudom. Ez a te döntésed.
(Csend)

Hát persze. Ez nekem egy könnyű megoldás, nyilván. Ő megbánja, te megbocsájtasz, mindketten úgy-ahogy jól vagytok, és nekem nem kell választanom. Baszki, persze, milyen egyszerűnek hangzik, nem? Tudom, hogy ez igazságtalan veled szemben, de annyira szeretném, ha valami egyszerűen menne az életemben, tudod?

INMA: Nem hiszem, hogy megtudnék, nem. Se most, se idővel. Valószínűleg soha.

SOFIA: Annyira súlyos, hm?

INMA: Nagyon.

SOFIA: És nem tudom, hm? De nem éreznéd jobban magad, ha megbocsájtanál? Nem gondolod, hogy segítene?

INMA: Nem, nem hiszem. Te magad mondtad az előbb, igazságtalan lenne magammal szemben.

SOFIA: Én azt mondtam...

INMA: Szükségem van a haragra. Segít meghúzni a határt. Ha átlépik, akkor dühös leszek; ha dühös leszek, az azért van, mert számít. Mert számít, Sofi. Nagyon is számít. Számítok magamnak. Ez olyan, amiről nem lehet lemondani.

Nem tudom, mi történne, ha egy nap beszélnék apával vagy anyával, nem tudom. Nem tudom. De azt tudom, hogy tartozom magamnak ezzel a haraggal. Ez így igazságos, egyszerűen így igazságos.

SOFIA: De nem az igazságosság mozgat minket. A szeretet az, ami mozgat. Gondolj a babára. Nem azért fogom etetni ezt a kis lényt, mert igazságos, nem azért fogom öltöztetni és virrasztani mellette, amikor beteg, nem azért törekszem majd arra, hogy a lehető legjobbat adjam neki, mert igazságos. Milyen igazságosság? Az igazságosság szerint a világ összes kislányáról gondoskodhatnék. De boldoggá tesz, hogy kimondottan ő az, akiről én gondoskodni fogok. Csak róla. És miért? Semmiért: mert a lányom, semmi több. Hogy lehetne ezt az igazságosság felől megközelíteni? Majd nem fogom szeretni, ha rosszul viselkedik? Vagy ha összekever valami olyan féleszűvel, mint az apja? Nem. Ez szeretet. Az ok nem ok, mert irracionális, a génekben van, vagy a természet rendjében, vagy mit tudom én. De nem igazságosság.

Szeretni akarom a lányomat.

Nem akarok azon gondolkozni, hogy jó-e, vagy, hogy megérdemli-e a puszijaimat; nem akarom őt megítélni, csak szeretni akarom a lányomat.

X. PAULA (2)

(Paula közelebb lép; hezítál. Végül odamegy. Ott áll mellette anélkül, hogy megérintené. Aztán megöleli. Olyan érzése van, mintha egy próbababát ölelné. Hülyén érzi magát. Elengedi.)

PAULA: Az utóbbi időben sokszor előfordul veled ez, hogy itt vagy, de nem vagy itt. Szükségem van arra, hogy visszatérj, most. Csak egy pillanatra.

(Odanyújtja a kezét. Inma is odanyújtja. A kezek megsimítják egymást. Összszakapcsolódnak.) Itt vagyok?

INMA: Itt vagyok.

PAULA: A hallgatást választottad. Ez egy okos döntés, nem mondhatom neked, hogy nem mondd el nekem az igazat, ha nem mondasz nekem semmit. Hogy folytassam. Addig a napig, amíg meg nem jelentél a kórházban, soha nem varrtam eret; amikor elmúlt az ijedtségem, úgy éreztem, lebegek. Azt éreztem, hogy bármire képes lennék, hogy mindennel meg tudnék birkózni. Még mindig vannak olyan pillanatok, amikor ezt érzem melletted. Ez egy szaros romantikus klisé, de ezt érzem.

Tudod, mikor éreztem ezt utoljára? A parkban, amikor elkezdted buk-fencezőset játszani a gyerekekkel. Hogy jutott ez eszedbe?

INMA: Nem tudom.

PAULA: Elképesztő volt. Néztelek, és azt gondoltam, hogy mindjárt elsírom magam. Ott volt bennem ez a csodálatos érzés, és akartam mondani neked valamit ezekről a gyerekekről... és aztán hirtelen nem mertem. Baszki, féltem a reakciótól. Hirtelen már nem tudok mindennel megbirkózni.

INMA: Ne haragudj, szerelmem. Csak ez az időszak most egy kicsit nehezebb, nem akarom, hogy téged is érintsen.

PAULA: Ne csináld ezt! Engedd meg, hogy itt legyek; még akkor is, ha néha veszekszünk. Nem bírom ezt a távolságot, ezt a lépést, ami elválaszt minket. Vagy te, és vagyok én, és ott van közöttünk valami. Nem tudom, hogy mi az, és nem tudom, hogy csak úgy ott van-e, vagy te állítod fel, de nem jutok át a másik oldalra. Nem tudok egyedül átjutni.

INMA: De igenis tudod, hogy mi az.

PAULA: Nem igaz. El tudom mondani, de nem értem; nem tudom, hogy mikor vagy kapható egy viccre, és mikor fogsz megharagudni. Fogalmam sincs. Szükségem van arra, hogy beszélj; mondd el, hogy miben és hogyan tudok neked segíteni. És muszáj terápiára járnod.

INMA: Járok.

PAULA: De nem hagyhatod ki, szerelmem, bármennyi nehézséggel küzdesz is.
(Rövid csönd)

INMA: Nem fog eltűnni.

PAULA: Én nem is kérem, hogy tűnjön el. Csak azt, hogy tegyél meg mindent, hogy ne legyen állandóan közöttünk. Mert nekem a szerelem nem az, hogy csendben élünk egymás mellett. De mostanában úgy érzem, hogy semmi sem számít, amit elmesélhetnék neked, mert semmi sem

hasonlítható ahhoz, ami veled történt, és ami veled történik. És én egyedül maradok anélkül, hogy elmesélhetnék egyet is azokból az álmokból, amit kettőnkéről szövök, vagy elmondhatnám a kis hülyeségeimet, amik zavarnak. Mert azt érzem, hogy nem számít.

INMA: De persze hogy számít.

PAULA: Soha semmi sem fontos velem kapcsolatban. Te itt vagy úgy, hogy nem vagy itt, miközben én ennek az áthatolhatatlan távolságnak a túloldalán eltűnök.

XI. A PSZICHOLÓGUS (2)

INMA: Elnézést, tudom, hogy nincs időpontom.

PSZICHOLÓGUS: Semmi gond. Mondd csak.

INMA: A húgomnál beindult a szülés. Hazamegyek vidékre.

PSZICHOLÓGUS: Nagyon ideges vagy?

INMA: El fogom mondani neki. Az apámnak.

PSZICHOLÓGUS: Mit?

INMA: Hogy mindenre emlékszem. És, hogy egy seggfej.

PSZICHOLÓGUS: Miért?

INMA: Nem értelek.

PSZICHOLÓGUS: Miért most?

INMA: Mert itt az ideje lépni.

PSZICHOLÓGUS: Biztos vagy benne?

INMA: Igen.

PSZICHOLÓGUS: Nem állsz rá készen.

INMA: Mire utalsz?

PSZICHOLÓGUS: Még nem dolgoztunk eleget.

INMA: Akkor mit csináljak?

PSZICHOLÓGUS: Várj!

INMA: Jó, de mennyit várjak?

PSZICHOLÓGUS: Nem tudom, ez időbe telik. Nagyon sok áldozat végül soha nem szembesít, és ez rendben van.

INMA: Meg fogom tenni.

PSZICHOLÓGUS: Akkor? Miért jöttél?

INMA: Hogy megerősíts.

PSZICHOLÓGUS: Azért jöttél, hogy meggyőzzelek, hogy ne tedd meg. És jól tetted, Inma. Ne tedd meg! Nem erőltetheted rá magadat.

INMA: Felnőtt nő vagyok, intelligens vagyok, kellően érett. És már nem félek tőle.

PSZICHOLÓGUS: Jól átgondoltad? Mit csinálsz, ha elsírja magát, és bocsánatot kér? Ha könyörög, hogy ne mondj semmit, pontosan ugyanúgy, mint amikor kicsi voltál. Nem tudod, hogy mekkora visszaesést okozhat, ha engedsz ennek a kérésnek.

INMA: Nem gondolom, hogy hagynám, hogy bármit is kérjen.

PSZICHOLÓGUS: Miért teszed ki magad a kockázatnak?

INMA: Mert már elég volt. Nem lehet, hogy minden erről szóljon.

PSZICHOLÓGUS: Lépésről lépésre kell haladnod.

INMA: Nem akarok egyedül maradni.

PSZICHOLÓGUS: Nem vagy egyedül.

INMA: Téged heti egyszer látlak egy órában, te nem vagy a barátnőm. Valószínűleg meg sem értesz.

PSZICHOLÓGUS: Inma!

INMA: Hány olyannal találkoztál, mint én?

PSZICHOLÓGUS: Többel is.

INMA: Ez jelent számodra bármit is? Érted, hogy nem viselkedések összessége vagyok? Te megértesz engem?

PSZICHOLÓGUS: Értem, hogy mit jelent neked az a kislány; értem, hogy biztonságban akarsz őt tudni. Értem, hogy büntudatod van, amiért nem voltál jelen, amíg a testvéred felnőtt. És hogy szükséged van arra, hogy tudd, hogy ennek vége van, hogy nem fog megisméltódní. Ezt értem. Vannak más dolgok, amiket viszont nem, nem akarok hazudni neked. Nem értem, hogy tehet valaki ilyet egy gyerekkel, legfőképpen a lányával. Téged? Igen, azt hiszem, hogy téged értelek. Hallgatlak, figyelek, elfogadom a folyamataidat, és ezáltal megértelek. Minden nap egyre jobban. És nemcsak hiszem, hogy értelek: hatással is van rám. Érzem minden egyes fájdalmadnak, ami a testedben felgyülemlt, a kis visszhangját. Nem kéne ezt mondanom, és nem, Inma, nem vagyok a barátnőd, de együtt teszem meg veled ezt az utat. Ha úgy szeretnéd. Rendben van?

INMA: Akkor is, ha tévedek?

PSZICHOLÓGUS: Természetesen.

- És tévedsz.

- Tévedsz.

- Tudod, hogy tévedni fogsz.

- Pont ezért annyira fontos, amit a pszichológusod mondott:

- Hogy ő ott lesz.

- Hogy visszatérhetsz.
- Bármilyen is történjék.
- Még akkor is, ha az, ami ezután történni fog
(- ami most fog történni,
- amikor megérkezel a faluba,
- és meglátod őket,
- és meglátod őt),
- hiba lesz.

XII. A FALU

- Szóval felszállsz egy vonatra, aztán egy buszra, és megérkezel a faluba.
- Az utcák; mindig ugyanolyanok, mintha megállt volna az idő.
- Az emberek ismerik egymást.
- Sokan még ma is felismernek.
- És ez a ház. A gyermekkori háza.
- De tudod, hogy még nem, hogy meg kell találnod a pillanatot.
- Hogy senki se avatkozhasson közbe.
- Összeszeded a bátorságod. Csengetsz.

- Az anyád nyitja ki, éppen készülődik.
- Ő nincs itt.
- Elment a kórházba a húgoddal.
- Ti is rögtön indultok.
- Ráadásul sokáig ott lesz, valószínűleg egész éjjel.
- És még egy hiba:
- Belépsz a szobádba.
- Még egy hiba.
- Vagy talán mégsem az.
- Szinte teljesen ugyanolyan, gondolod.
- És megérinted az ablakot,
- az üvegét ennek az ablaknak.
- Igen, szinte ugyanolyan,
- de valami mégis más,
- szeretnéd azt hinni, hogy valami mégis más,
- még ha csak az is, hogy már nem vagy gyerek.
- A kislányra gondolsz, aki itt volt

- sok évvel ezelőtt,
- éppen tegnap.
- Erre a kislányra gondolsz:
- Egy kislány, aki néha felébred éjszakánként,
- aki az ajtórésen át látja a folyosóról beszűrődő fényt,
- hallja a lépteket, ahogy bejönnek a szobájába, miközben alvást tettet.
- És a forróság.
- Forróság, és aztán az ágytakaró lekerül.
- Forróság, és aztán a takaró lekerül.
- A pizsama. A ...
- Forróság, csak forróság.
- És megfulladsz.
- Azt gondolod, hogy meghalsz
- a forróság
- a súlya
- a lehelete
- a kezei
- megfulladsz
- lélegezz
- képtelen vagy
- lélegezz
- képtelen vagy
- lélegezz!
- Addig, amíg az a kislány ki nem lépett a testéből.
- Amíg meg nem érintette az ablakot, és biztonságban érezte magát az üveg hidegétől.
- Akkor odafordult az ágyhoz, és két idegent látott. Ott volt egy idegen kislány,
- látta őt
- és sajnálta;
- de nem érezte
- se a forróságot,
- se a légszomjat.
- Lélegezz,
- lélegezz,
- lélegezz!
- De ez a kislány már nincs.
- Lélegezz!
- Most épp egy másik születik a kórházban.

- „Lélegezz, Sofia!”, mondja az orvos.
- És már elmúltak az üvöltések.
- A húgod üvöltései,
- a káromkodások, miközben a kurva érzéstelenítést kéri.
- már elmúlt a gyengéd pillantás, ami akkor futott át az arcán, amikor be-
léptél,
- a sírása,
- a mondat:
  - Maradj itt, szeretném, ha te fognád.
- De te még azóta sem mondtál neki semmit.
- És mennyi idő maradt.
- Csak egy kicsi, nem sok.

- Kimész a folyosóra.
- Hiba.
- Megváród őt.
- Hiba.
- Nem igazán érti, hogy mit akarsz mondani neki éppen most.
- Ránézel. Megöregedett.
- Megkérdezed magadtól, hogy vajon mit fog csinálni rögtön utána.
- És nem tudod.
- Ez megijeszt.
- De nem számít,
- nem érdekel,
- reagáljon, ahogy akar.
- A lényeg, hogy elmondd,
- hogy te elmondd neki,
- neki.
- Még ha dühös is lesz
- vagy sír
- vagy kiabálni kezd
- vagy könyörög.
- Elmondani neki.
- Belenézni az arcába,
- és tudni,
- hogy már nem győzhet le,
- hogy soha többé
- nem győzhet le.

- És hiba volt.
- Az volt.
- De nem úgy, ahogy gondoltad volna.

- A baba tökéletes, a szüleid mosolyognak, a húgod sír.
- És egy méter távolságra ott vagy te.
- Láthatod magadat
- ennek a családi tablónak a közepén,
- milyen boldogok!
- Mindenki boldognak tűnik.
- Te is annak tűnsz.
- És az is lehetsz,
- a karodban tartva ezt a kis élőlényt, ezt a kis szépséget,
- valami leírhatatlant érezhetsz.
- És mégsem,
- nem érzel semmit.
- Mert azóta, amióta az apád azt mondta
- teljes egyszerűséggel
- anélkül, hogy megsértődött volna, hogy megrémült volna:
- „milyen élénk a fantáziád, kislányom,
- hogy juthat ilyen az eszedbe”,
- te
- egyszerűen
- nem vagy ott.

- Akkor rájössz a hibára:
- Azt gondoltad,
- mondjon bármit is,
- el fogod tudni viselni.

XIII. MÉG EGY NAP

- És utána?
- Utána semmi. Végtelen semmi, mint egy szakadék, amibe nem szabad lezuhanni. Először: Elbúcsúzni. Megígérni, hogy hamar visszatérsz meglátogatni őket.
- Szeretlek.

- Ezt mondja a húgának:
- Nagyon szeretlek,
- de már menekül. És menekül. Először busszal és aztán vonattal, de amikor megérkezik, nem tudja, hová menjen.
- Haza nem.
- Paula észre fogja venni, gondolja.
- És észreveszi, nyilván.
- Annak ellenére, hogy Inma adott magának egy teljes napot, miután visszatért vidékről. Egy napot, hogy erőt gyűjtsön anélkül, hogy bárkit is látna, vagy felvenné a telefont. Ennek ellenére Paula észreveszi.
- Inma belép a házba.
- Nem ölelik meg egymást.
- Nem csókolják meg egymást.
PAULA: Hogy ment?
INMA: Inésnek hívják, gyönyörű baba. Minden csodásan ment, szóval nem-sokára kiengedik őket. Egyelőre a lakásában marad, abban, amelyikben Juannel éltek.
PAULA: Ez nagyon jó, ugye?
INMA: Nagyon jó.
PAULA: Elmeséled nekem?
INMA: Mi van most, Paula?
PAULA: Te mondd meg.
INMA: Mit akarsz, mit mondjak?
PAULA: Nem tudom. Erőltess meg kicsit magadat, és legalább mondd azt, hogy feldúlt vagy, és egy kis időre van szükséged.
INMA: Szükségem van, hogy hagyj most egy percre.
PAULA: Feltűnik, hogy én is itt vagyok, nem? Azt hiszed, hogy miután két napig nem válaszolsz egyetlen üzenetemre sem, aztán azt mondod, hogy „minden rendben”, én elhiszem? Ha már hazudsz nekem, akkor legalább csináld jól.
INMA: Már nem akarod, hogy őszinte legyek?
PAULA: Ja, képes vagy rá?
INMA: Elmondom, mi volt: odaálltam apám elé. A kórházban, rögtön azelőtt, hogy Inés megszületett volna. Tudod, mit mondott nekem? Hogy nem tudja, miről beszélek. Úgyhogy ne haragudj, ha szükségem van egy percre, hogy lenyeljem ezt a szart. És köszönöm.
PAULA: Mit akarsz ezzel mondani?
INMA: Hogy érted csináltam. Azt csináltam, amit te akartál, hogy csináljak.

PAULA: Amit én akartam?
INMA: Hogy „többé ne legyen közöttünk”. Szóval, tessék, itt van. Mindennek a kibaszott közepén.
PAULA: Nem. Én nem kértelek, hogy szembesítsd az apádat.
INMA: Persze hogy nem...
PAULA: Én azt mondtam neked, hogy mondd el, és hogy jelentsd fel őt, nem pedig azt, hogy beszélj vele. Ő már tudta. Elmondtad a világon az egyetlen embernek, akinek elmondhattad anélkül, hogy bármi is változna.
INMA: Gyerünk, kinek akarod, hogy elmondjam. Hívjam a rendőrséget? A főnökömet? Az anyámat? Tessék. Hívd fel! Mondd el neki te! Fogd a telefont! Nem ezt akarod?
PAULA: Képes vagyok rá.
INMA: Csináld! Az A-nál van. A-nya.
PAULA: Azt akarod, hogy hívjam?
INMA: Az igazság szabaddá tesz minket, nem igaz? Gyerünk, doktornő! Vágd ki a tumort!
(*Paula beüti. Kicseng. Leteszi.*)
PAULA: Sajnálom. Igazad van, jobb, ha lenyugszunk.
INMA: Nem, hívd fel újra! És elmondod neki. De elmondasz neki mindent.
PAULA: Bocsáss meg!
INMA: Elmondod neki, hogy megdugott a férje.
PAULA: Jól van, édesem.
INMA: És elmondod, neki, hogy a férje nyilván tagadni fogja, ugyanúgy, mint ahogy az a csávó is tagadni fogja a felesége előtt, akivel tegnap dugtam.
PAULA: Miért mondd ezt?
INMA: Mert igaz. Már nemcsak az apámmal kell versenyezned, mostantól bárki második helyre taszíthat téged.
PAULA: Inma, állj le!
INMA: Mert neked az a bajod, hogy akkora az egód, hogy muszáj állandóan rád figyelni, még akkor is, ha tudod, hogy vannak a világon más dolgok is...
PAULA: Nem tudom, hogy miért akarsz bántani minket, de állj le!
INMA: ...de azok is azért vannak, hogy te megoldjad. Mert te mindennel megbirkózol, nem igaz?
PAULA: Állj le! Le tudsz állni, úgyhogy állj le! Nem érdemlem meg, hogy így bánj velem. (*Csend*) Együtt voltál valakivel tegnap?
INMA: Mi lenne jobb, ha igaz lenne, vagy ha hazudtam volna neked?

PAULA: Válaszolj!

INMA: Te mit gondolsz?

PAULA: Őszintén? Nem tudom.

INMA: Elmegyek sétálni. Nem tudom, hogy mennyi idő lesz; valószínűleg sok. Mire visszajövök, nem akarom, hogy a házamban legyél.

- És aztán?
- Aztán hazamész, és Paula tényleg nincs már ott.
- A csomagja nincs ott,
- a könyv, amit olvas, nincs ott.
- A kulcsai, azok de, ott vannak; a kisasztalon.
- És azt gondolod: Mennyi időbe telik, amíg elmúlik a fájdalom? Nem olyan sok.
- Soha nem olyan sok. A probléma akkor van, ha mindez egymás után történik.
- Csörög a telefon. Az anyád.
- Nemrég hívtad, nem? Mit szerettél volna?
- És a mondatok cikáznak a fejedben.
- Kifogások.
- Hazugságok.
- De azt mondod:

- Anya, te mindig is tudtad, nem igaz? A dolgot apával. És velem.

A dolgot apával... a dolgot apával... dolgot apával.

- Nincs semmi baj. Csak... Szeretném hallani, ahogy kimondod.

- Kiabálások. Valami rosszul eljátszott botrányra emlékeztet az egész. Közhelyes mondatok.
- „Soha nem szerettél minket, én tudom.”
- „Mindent elviseltünk tőled. De ez...”
- De neked ez az egész teljesen mindegy. Az abszurd kérdések. A szidalmak. Amikor elkezd sértegetni.
- Semmi baj, anya. Kezdhetjük tiszta lappal, nem igaz?
- Ez betalált. Hirtelen elhallgat.
- Arra gondolsz, hogy ebben a percben talán kimondhatod neki, amit sose mondtál.

- Bocsáss meg, anya.

Hallod a mondatokat a fejedben.

- Bocsáss meg, hogy ilyen sokáig tartott,
- A „bocsáss meg” kifejezés megakad a levegőben, mintha visszhangozna.
- és azt szeretnéd hinni, hogyha kimondod, megjavulhat, ami elromlott.
- Bocsáss meg, hogy nem mondtam el, ami történt, amikor még lett volna idő.
- És ha megjavul, ha ez a nő elfogad téged...
- Talán lehetett volna egy másik társad, egy másik életed. akkor az út, a fájdalom, a veszteségek... nem lenne olyan nehéz...
- Talán nélküle egy törődő anya lehettél volna, nem tudom.
- és megérte volna ez az egész.
- (Csend)
- Kimondtad ezeket, vagy végig csak hallgattál ez idő alatt? Ki tudja? Anyi biztos, hogy aztán az anyád azt mondta:
- „Soha többé ne hívj fel!”
- És akkor meghalsz. Valami a bensődben felhagy a működéssel, elrohad és leesik.
- Puff, és meghalsz. De ez semmi. Csak egy újabb. Annyiszor meghaltál már.
- Annyiszor azóta.
- Azóta, amit velem tettek.
- Azóta, amit veled tettek.
- Amit azzal a kislánnyal tettek, aki nem is te vagy.
- Inma bemegy a fürdőszobába, és fogja a gyógyszeresdobozt; végig ott volt, elrejtve Paula elől. A doboz, amit az a mentős adott neki. Szeretné meglátogatni őt, és elmondani, hogy tudja, miért teszi, amit tenni fog.
- De a kezébe vesz egy tablettát
- és aztán még kettőt,
- hármát, hetet, tízet,
- tizenötöt, az összeset.
- És nem tudja.
- Látja magát: egyedül a fürdőszobában, és arra gondol, hogy ez a silány befejezés talán tetszene az anyjának.
- Bevesz egy tablettát.
- Kettőt.
- Ötöt.
- És megáll.

- A dobozt nézi,
- a dobozt, amit az a mentős adott.
- Erre az emberre gondol,
- erre az apára, aki mindent megtett,
- és mégis veszített,
- elveszített mindent.
- Bárcsak nekem lett volna ilyen apám,
- ilyen szüleim,
- akik törődnek velem,
- csak ennyi.
- És ez nem oké, nem oké,
- hogy ezt az embert
- hülyére vegye.

Lélegezz, Inma!
 Ne menekülj, érezz!
 Ez a te fájdalmad,
 de alatta
 – pontosan alatta –
 rengeteg más dolog van.
 És ez mind,
 beleértve a fájdalmat is,
 te vagy.

- Inma ledugja az ujját, és hányik. Mindent kihány. Dühösen, undorral és keserves sírással. És így, mocskosan és megszégyenülve megérkezik a kórházba, megint egy kórházba,
- ahol segítséget kér.
- És amikor befejezik a gyomormosást,
- egy kis elégedettséget fedez fel magában, hogy még egy nap, amikor sikerült
- betartani az ígéretét.

XIV. BÚCSÚLISTA

- A pszichológusa azt mondta, hogy készítsen egy listát az összes emberről, akitől el szeretne búcsúzni. És ha lehetséges, akkor tegye is meg.

Tőle ott helyben, az ülésen, elbúcsúzott, annak ellenére, hogy arról fantáziált, hogy egy pohár bor és egy könnyed kis beszélgetés mellett teszi meg. Megköszönte neki mindent. És megígérte, hogy továbbra is járni fog terápiára.

Ezt az ígéretet betartotta.

- Az irodában egy kis koktélpártit szerveztek.

Ott volt szó szerint mindenki. Őszintén gratuláltak neki, és a legjobbakat kívánták.

Ő volt az első a cégtől, aki Londonba utazik.

Érezte a kedvességet, és hogy sokan csodálják,

soha nem gondolta volna, hogy ennyien fognak rá így tekinteni.

Az egyik gyakornok még arra is megkérte, hogyha valamikor üresedik ott egy hely, jusson eszébe.

Ezt az ígéretet is betartotta.

- Paulával a parkban beszéltek meg. Abban a parkban. Szeretett volna romantikusnak és abszurdnak hangzó kliséket mondani. Hogy menjenek együtt, vagy, hogy a fizetését repülőjegyekre költi, amíg nem találnak egy mindkettőjük számára jó megoldást. Amit csak akarnak.

Ezt az ígéretet nem tartotta be, mert soha nem volt alkalma megígérni.

Paula nem jött el.

- Pár hónappal korábban, mint hogy letelt volna az egy év, megjelent annak a kórháznak a kapujában, hogy megvárja a mentőst. Azt gondolta, hogy nem fog rá emlékezni, de egyből felismerték egymást. Együtt látogattak el a fia sírjához. Semmi sírás, semmi dráma. Csak ott volt vele.

Aztán elmentek a tengerpartra, és valami szörnyű bort ittak. Ott visszaadta neki a dobozt.

- Hiányzik néhány.

Megígérték egymásnak, hogy még sok ilyen délutánt fognak eltölteni, délutánokat, amikor úgy tűnik, hogy az élet könnyű. Ezt az ígéretet betartották. Mindegyikőjük, ahogy tudta. Nem mindig. És nem feltétlenül úgy, ahogy vágytak rá. De betartották.

- Nehezére esett elmennie odáig, de elment. Úgy látta, hogy a húga felnőtt, hogy valamiképpen bölcsőbb lett. Együtt fürdették a babát, a karjában tartotta, amíg el nem aludt, és még utána is egy kicsit. Inma azt mondta, hogy nyitni fog egy bankszámlát a kislánynak, és hogy azon mindig lesz pénz nyalókára, vagy, hogy elutazzanak meglátogatni őt, vagy amire a húga a legjobbnak tartja.

Ezt az ígéretet szintén megtartotta.

- Az apjának írt egy üzenetet. Nem tudja, miért.

- Az anyjának semmit.

Tizenöt évvel később Paula ellát egy férfit, akinek kötést tesz a kezére. Ahogy befejezte, kimegy tájékoztatni a férfi barátnőjét, egy kétségbeesett fiatal lányt, aki azt kérdezi, mit tud tenni.

- Ha vele akarsz lenni, legyél türelmes: De legfőképpen ne gondold, hogy meg tudod őt érteni. És lesznek pillanatok, amikor ezt teljesen tisztán látod. Mert mindannyian szenvedtünk, mindannyian éreztük magunkat rosszul, mindannyian sírtunk át éjszakákat. És mivel szenvedtünk, azt gondoljuk, hogy át tudjuk érezni a másik helyzetét. De ez nem igaz. A másik helyzete mindig a másiké. Van egy minimális távolság, ami áthidalhatatlan. De ha igazán fontos neked, és tiszteletben tartod az idejét, nem tudom, akkor talán jól alakul. Én nem tudtam végigcsinálni.

És anélkül, hogy megvárná a választ, Paula otthagyja a lányt, hogy ellásson egy másik beteget.

• Sok kilométerrel arrébb, Inma (közel az ötvenhez) és Inés (alig tizenöt éves) egy tipikus, alacsony kis angliai ház ajtajában búcsúzkodnak. A lány azt mondja, hogy nagyon örül, hogy végre megismerhette őt személyesen, és elbúcsúznak. De mielőtt elmegy, azt mondja:

- Ja, és még valami. Anya megkért, hogy mondjam meg neked – igazából fogalmam sincs, hogy miért –, mindegy, hogy mondjam meg neked, hogy soha-soha nem aludtam a nagypapáék házában. A számba rágta, nagyon idegesítő volt. Soha-soha, mi? Szóval ez, hogy soha-soha.

• Aztán nézni, ahogy a lány eltávolodik.

• Aztán egy ajtó, amint bezáródik,

• ami végre bezáródik.

- És bent egy nő, aki mosolyog.
- Mosolyog valamiért, mint aki tudja, hogy valami jót tett.
- Kicsit hátrébb valaki, aki közelebb lép.
- Egy finom érintés, egy kéz, ami kisimít egy már őszülő hajtincset, az ajkak lágy érintése a nyakon,
- ahogy a hideg finoman végigfut a karon.

INMA: És érezni.

Mindent érezni.

A másik ölelésének a melegét,
ahogy a szíved örülten kalapál,
ezt a nem is sejtett boldogságot.

És érezni.

Itt érezni, a testemben.

Egyes szám első személyben.

Fordította: JANKOVICS KATALIN